

Siborhajú

1. A Boszorka fénye

fine ●
selection

B E N I N A

B E N I N A

Biborhajú

1.

A Boszorka fénye

*„Az ő társaságában éreztem csak igazán, hogy élek,
benne élek, és ő bennem él.”*

Charlotte Brontë:
Jane Eyre

Ajánlom

Kibelbeck Marának

*Mert elviselted az elviselhetetlent,
és mert a tudásod mellett
a barátságoddal is megajándékoztál!*

Köszönetnyilvánítás

SOHA EL NEM MÚLÓ SZERETETTEL: Marának, a töretlen W-imádatáért, Peetnek, a végtelen türelméért, Akashának, az állandó jókedvéért, Negrának, a csöndes kitartásáért, valamint Gilnek, a támogatásáért. Köszönöm!

Nem felejthető hálával az összes olvasómnak, a hangos ismertebektől az egészen csöndesekig. Mindegyikőtöknek köszönöm a támogatást, a rengeteg kommentet a blogjaimon, és az írásaim iránt megnyilvánuló szereteteket, amiből erőt meríthettem, miközben a *Bíborhajú – A Boszorka fénye* megszületett!

Mély tisztelettel köszönet Katona Ildikónak, aki a Könyvmolyképző Kiadó élén állva lehetőséget adott, hogy megmutathassam a világomat az olvasóknak!

Köszönet illeti Burján Monikát, aki rengeteg elfoglaltsága ellenére beleásta magát a fantáziavilágomba, és lefordította azt közérthető nyelvezetre. Szakmai segítsége nagy megtiszteltetés volt a számomra.

Prológus

A VIHAR TOMBOLT A FEJÜNK FELETT. A fák lombjait éppoly könnyedén cibálta, mint az esőtől átnedvesedett hajamat. Fényes villám hasította ketté a fekete felhőket, megvilágítva a széles fennsíkot. Egészen a széléig menekültünk a Zsoldos elől – szinte a nyakamon éreztem őrült lihegését. A lábunk alól elfogyott a talaj, s mi egy pillanatra tétován megtorpantunk a fennsík szélénél, mely hatalmas szakadékba torkollott. A dús aljnövényzet odalenn folytatódott a roppant sziklafal lábánál, s egészen a távoli horizontig betöltötte a tájat. Az egyébként zöldellő talaj most komor sötétségbe burkolózott, s mi rémülten néztünk szembe a fekete mélységgel.

Gideon erősen megmarkolta a karomat, mintha attól félne, hogy az erős szél felkaphat és elrepíthet. Alacsony voltam és vékony: Gideon gyakran mosolygott is rajtam, hogy ha nem lennének teltek az idomaim, akár fiúnak is nézhetnének. De végül mindig visszakozott, és dicsérte az arcom finom ívét, meg a belőlem sugárzó lány nőiességet. Magabiztosan állította, hogy ebben az édesanyámra hasonlítok.

Összerezzenem a hatalmas mennydörgésre, és éreztem, hogy Gideon szorítása erősödik. Újabb villám világította be a környéket. Öreg barátom arcán rémült eltökéltséget fedeztem fel. Rossz érzés

kerített a hatalmába. Gideon felemelte szabad kezét, és csontos ujjaival a tenyerébe fogta az arcomat. Éreztem, ahogy hüvelykujjával láthatatlan vonalat rajzol a halántékomra. Amikor megszólalt, lehete hűvös volt, mégis égette esőtől nedves bőrömet. Tekintete megkeményedett, és mire végzett a védelmemmel, már ridegen nézett le rám.

– Húzd meg magad! – utasított a mentorom ellentmondást nem tűrően, és durván letaszított a szakadékba.

Először azt hittem, végem van. Felkészültem a halálomba vezető hosszú zuhanásra, de néhány méter riadt esés után fájdalmasan földet értem egy kiugró sziklán. A vállam sajgott, a fájdalom kiszorította a tüdőmből az oxigént, és színes karikák ugráltak a szemem előtt.

– Rejtőzz el! – morogta csöndesen Gideon, hangja egybeolvadt egy keményen csattanó dörgéssel.

Behúzódtam a kiugró sziklaperem tövébe, így fentről engem egészen biztosan nem lehetett látni, csupán a fekete mélységet. Teljesen rejtve voltam, noha minden porcikám tiltakozott. Órület volt meglapulni, amikor az ösztönöm azt diktálta, meneküljek. Reméltem, hogy Gideon is megbújt valahol a közeli erdőben.

Nem érzékeltem az idő múlását, nem tudtam, hogy percek vagy töredékmásodpercek teltek el, minden egybefolyt, de a várakozás hosszúnak tűnt. Túl hosszúnak ahhoz, hogy úgy érezzem, minden rendben van. A néma mozdulatlanság szinte fojtogatott, legszívesebben sikoltozva adtam volna a világ tudtára: nem én akartam ezt! Életemben először igazán félttem, és megvettem magam a gyöngegségem miatt.

Gyűlöltem magam, jobban, mint eddigi tizennyolc évem alatt bármikor. Féltettem a mentoromat, aki a legjobb barátom volt ezen a világon, most mégis veszélybe sodortam a pusztá létemmel. A sors

nekem szánta az Utolsó szerepét. Az utolsó boszorkányok egyike voltam. Már nem sokan maradtak a *tiszta vérűek* közül. A legtöbb varázslattal rendelkező boszorka már családot alapított más lényekkel, főként emberekkel, így a Földön leginkább a *kevert vérűek* voltak fellelhetők. Szükségem volt a védelemre, nehogy felboruljon a jó és rossz közötti, amúgy is labilis egyensúly. Az erőm még teljesen kiforratlan volt. Gideon mindig azt mondta, hogy a legnagyobbak között leszek, ha végre engedem, hogy átjárjon az erő.

Léteztek azonban olyan lények, akik jobban szerették volna, ha ez a maroknyi megmaradt Utolsó is eltűnik a föld színéről. A zsoldosok nem foglalkoztak semmivel és senkivel. Semmilyen élet nem számított nekik. Ha parancsot kaptak, a világ végére is képesek voltak elmenni, bármilyen élőlényen keresztülgázolva, hogy elérjék a céljukat: a boszorka halálát! És egyikük rám talált.

– Gideon! – A reszelős, idegen hang szinte mennydörgésként hatott a hirtelen beállt csendben.

A vér meghűlt az ereimben, a felismeréstől elakadt a lélegzetem. Gideon ahelyett, hogy észvesztve menekült volna valami rejtékhelyre, ott maradt, hogy elterelje rólam a figyelmet. Jeges rémület lett úrrá rajtam, minden végtagom görcsbe rándulva várt a pillanatra, hogy mentorom segítségére siethessek. Nem akartam, hogy szükség legyen rá, de készen álltam.

– Wentworth – szólalt meg Gideon, mintha ő is üdvözölte volna a Zsoldost.

Nem hittem volna, hogy valóban elérkezik ez a pillanat. Reméltem, hogy soha nem következik be a jóslat. Most mégis ott álltam reszketve, és a karomba hasító fájdalom ráébresztett: az életben maradás több veszélyt rejteget, mint bármelyik mese, amit Gideontól hallottam.

– Hová rejtetted a *Bíborhajút*? – hallottam újra a Zsoldost. Szavából rájöttem, hogy valamikor megláthatott úgy, ahogy senki más. A kérdés a mentoromat is meglephette, mert néhány másodpercre néma csöndbe burkolózott. A Zsoldos visszataszítóan felnevetett. – Óvatlanok voltatok! A haja árulta el, ahogy a többit is! Nem kellett volna engedned, hogy meglássam, de hála neked, most már bárhol megtalálom.

– Esik – mutatott rá a természet játékára Gideon. Nem értettem, miért olyan fontos ez éppen ebben a percben.

Úgy tűnt, a Zsoldos tudta, hogy mentorom mire utalt, mert bosszúsan felciccent.

– Majd eláll. Csupán időhúzás... – Kisebb hatásszünetet tartott. – Akárcsak te magad. Árudd el, hol van, akkor talán megkíméllek a fájdalomtól!

Megint csönd. Őrjítő némaság, amivel Gideon gyakran bosszantott, ha éppen olyan kedve támadt. Kegyetlen gyanú ébredt bennem, egyre növekedett, körbeszötte a mellkasomat, szorított, szinte alig kaptam levegőt.

Az elemek mintha csak az érzelmeimet akarták volna színpadra állítani: a villámok egymást kergették az égen, a dörgések egyetlen folyamatos robajjá erősödtek, a szél pedig úgy süvített, mintha az egész fennsíkot meg akarná semmisíteni.

Dulakodás hangjait hallottam, Gideon varázsszavakat kiáltott, vakító fénycsóvák röppentek a fejem fölött, s hirtelen rádöbbenem, nem pusztán a villámok világítják meg a környéket. Elő akartam bújni, oda szerettem volna üvölni a mentoromnak, hogy biztosítsam, máris indulok, ha kell. Az életemet is odaadom, csak segítsék rajta. De hiába próbálkoztam, néma és tehetetlen maradtam: a szavak a torkomra forrtak, a tagjaim nem engedelmeskedtek.

Szakadatlan reszkettem, és tudtam, hogy nem a késő ősz miatt. Gondolataim között egy emlék tört utat magának, hogy ráébredszem, mi is történik velem.

Gideonnal sétáltunk a házunk mögötti parkban, és a mentorom egyszer csak elkomolyodva szakította félbe addig felhőtlenül bolondos beszélgetésünket. Akkor közölte velem, hogy a Zsoldos a nyomomban van. Még soha nem láttam annyira zaklatottnak. Tudta, hogy bármilyen kívánságát teljesíteném, csak hogy újra mosolyogni lássam, és ezt kihasználva két dologban akarta a szavamat venni.

– Claire, ugye tisztában vagy vele, hogy nem leszek melletted örökké? – kezdte.

Rosszat sejtettem, igyekeztem tréfásan válaszolni.

– Ne viccelj! – mosolyogtam rá erőltetett könnyedséggel, miközben megpróbáltam legyűrni a mellkasomba tololó pánikot. – Hány éves is vagy? Alig kilencven, emberi éveket számítva pedig épphogy ötvennek nézel ki? Te magadra is éppúgy tudsz vigyázni, ahogy rám. Örökké fogunk élni!

– Claire, én most komolyan beszélek! – dörrent rám komoran.

Bár szívem szerint a végtelenségig ellenkeztem volna, de kék szemében láttam a gyöngéd elszántságot, és éreztem, hogy csatát vesztettem.

– Add a szavad, hogy... – folytatta türelmetlenül, kicsit erősebben megszorítva a karomat.

– Nem! – vágtam a szavába, de ő nem is törődött a tiltakozással.

A kétségbeesés végigzongorázott az idegeimen. Az akaratom, ami arra irányult, hogy visszautasítsam a kérését, és a vágy, hogy örömet szerezzek öreg barátomnak, komoly csatát vívott a bensőmben. Gideon látta rajtam, hogy már nem sok hiányzik a győzelméhez.

– Add a szavad: ha az életed veszélybe kerül, meghúzod magad! – folytatta, kék szemét keményen az enyémbé fúrva.

Mindig is biztos voltam benne, hogy van valamilyen telepatikus képessége, amivel hipnotizálhat, bár ő ezt váltig tagadta. Ezúttal is sikerrel járt. Megadóan sóhajtottam.

– Rendben! Meghúzom magam! – rebegtem halkán, ő pedig elégedetten rám mosolygott.

– Jó kislány!

– És mi a másik? – kíváncsiskodtam, mire felnevetett.

Imádtam, ahogy nevet, csöndesen, visszafogottan, számomra oly kedvesen, de ez most valahogy más volt: a szeme komoran csillogott, amikor megszólalt.

– Ha netán mégis bekövetkezne, amitől tartok, és nem tudlak tovább védelmezni... – csúnyán néztem rá, olyan csúnyán, ahogy csak bírtam, de ismételten figyelmen kívül hagyta a reakciómat. – Légy szíves fogadd el az utódomat, akit a Bölcs kijelöl melléd.

– Te tudod, ki az? – kérdeztem, de Gideon csupán sejtelmesen mosolygott.

Meglepődtem.

– Nem tudhatod! Senki nem tudja, még a Bölcs sem. Hiszen neked nincs örökösöd, aki megörökli az erődöt...

Elhallgattam, hirtelen rádöbbenem, hogy a mentorom haláláról fecsegek kedélyes hangnemben. Elkeseredetten vontam össze a szemöldököm. Egy pillanatra a tenyerembe rejtettem az arcomat, mélyet sóhajtottam, aztán hátrasimítottam egyenes, fekete hajamat, és rámosolyogtam.

– Természetesen. Elfogadom az utódomat.

– Nem fogod megbánni – ígérte, és a mellkasára vont.

Gideon fájdalmas ordítása visszarántott a valóságba. A végtagja-
im görcsösen igyekeztek szabadulni, csakhogy az ígéretem kötelezett.
Béklyóba kötöztek a saját szavaim. Némán zokogtam, míg a Zsoldos
lassan véget vetett az egyetlen ember életének, akit apámként szerettem.

– Ismerem a trükkjeidet, boszorkány! – hallatszott Wentworth
hangja. Olyan volt, mint a keserű méz: meghökkentően lágy és
gyilkos.

Felnéztem, s a döbbenettől összeszorult a torkom. A testem lát-
hatatlan köteleit minden izmommal igyekeztem lerázni magamról,
de azok csak még szorosabban fonódtak körém. Könnyek homá-
lyosították el a látásomat. Szerettem volna letörölni az arcomat, de
képtelen voltam rá.

Gideon a fennsík peremén állt kétrét görnyedve, mintha elvisel-
hetetlen fájdalom hajtáná félbe a testét. A szél kétségbeesetten tép-
te hosszú köpönyegét. Magamban fohászkodtam, hogy nézzen rám.
Csak egyetlen pillantására lett volna szükségem, hogy feloldja az át-
komat, de még véletlenül sem fordította felém a fejét. Meghagyott a
gúzsban, amit a védelmem érdekében ő rakott rám, én pedig átkoz-
tam magam az akkori ostobaságom miatt. Miért is nem védtem meg
őt ugyanígy? Hogy lehettem ennyire figyelmetlen? Hiszen őrá akkor
ki vigyáz?

– Őt soha nem szerzed meg! – nyögte Gideon. Szavai olyan fáj-
dalmas lassúsággal hagyták el ajkait, hogy belesajdult a szívem.

– Nézz magadra! – sziszegte Wentworth megvetően. – Nem tu-
dod megvédeni tőlem.

Kissé ironikusnak tűnt, mikor Gideon csöndesen felnevetett.

– A vérem óvja őt a gonosztól! A vérem fogja az utadat keresztez-
ni! – ígérte alig hallhatóan. Meglepődtem, mert hangjából sugárzott

az elégedettség, mint aki egyáltalán nem fél attól, hogy a halála hiábavaló lenne.

A Zsoldos szintén összezavarodhatott egy pillanatra. Hallgatásából tűnődést olvastam ki. A vihar egyre pusztítóbb tombolását figyeltem, és hasztalan törtem a fejem a megoldáson. A mellkasomra nyomás nehezedett, mint valami baljós esemény rossz előérzete, amiről előre tudom, hogy be fog következni, mégsem tehetek ellene semmit.

Nem tudom, mennyi idő telt el, mire a Zsoldos újra megszólalt. Hangjában leginkább bosszúság csendült, elnyomva a gyűlöletet és a megvetést.

– Látom, nem árulod el, hol van a Bíborhajú – jegyezte meg gúnyosan, de a beletörődés, amit szavaiból kihallottam, jobban kétségbe ejtett, mint bármi ezen az éjjelen. Mikor újra megszólalt, a hangja keményen csattant, akár az ostor. – Akkor vidd magaddal a titkod a sírba!

Vörös fény villant. Rémulten kaptam fel a fejem, s amennyire láthatatlan béklyóim engedték, a mentorom felé fordultam. Gideon egy töredékmásodpercig mozdulatlanul állt a szakadék szélén, majd mintha lassítva nézném a borzalmas valóságot, fénycsóvát húzva maga után, finom eleganciával hátradőlt. Nem bírtam levenni róla a szemem, csak dermedten figyeltem, ahogy zuhan lefelé.

Zuhanás közben a tekintete felém villant, a pillantásunk egy végtelennek tűnő pillanatra összekapcsolódott, s én azonnal éreztem, hogy a biztonságomat segítő kötelek megsemmisülten engednek a szorításukon.

– Még hogy a vére! – prüszkölte mély megvetéssel a Zsoldos, aztán hallottam, ahogy könnyed léptekkel eltávolodik, mint aki jól végezte a dolgát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Összekuporodtam a sziklaperemen, könnyeim fátyolán keresztül figyeltem a fekete mélységben azt a pontot, ahol a mentoromat láttam eltűnni. Nem volt már értelme küzdenem, elég volt csupán meghúznom magam.